

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

J.D. Horn

Bariera

primul volum din seria
Vrăjile din Savannah

Traducere din engleză de
Ana Veronica Mircea

Respect pentru oameni și cărți

Redactor:

Dani Dănilă

Coordonator:

Lucian Dănilă

Editor:

Lucian Dănilă

Dez:

Lucian Dănilă

Coordonator:

Maria Mădăraș

Dez:

Lucian Dănilă

Redactor:

Lucian Dănilă

Coordonator:

Lucian Dănilă

Editor:

Lucian Dănilă

Dez:

Lucian Dănilă

Coordonator:

Maria Mădăraș

Dez:

Lucian Dănilă

Coordonator:

Lucian Dănilă

Editor:

Lucian Dănilă

Dez:

Lucian Dănilă

Coordonator:

Maria Mădăraș

Dez:

Lucian Dănilă

1

— Bun, frumoșilor, am spus, dacă v-ați adunat în seara asta ca să vedeți orașul Savannah făcând Turul Mincinosului, vă aflați în locul potrivit.

Am studiat grupul de bărbați ajunși lângă statuia Fetei-care-face-cu mâna. Patru corporatiști de vârstă mijlocie, destul de tineri ca să nu fie pe de-a-ntregul moleșiți de viața în spatele unui birou, dar destul de bătrâni pentru ca o plimbare în ritm prea rapid prin arșița din Savannah să devină oarecum riscantă pentru ei.

— Ei, vestea rea e că azi avem parte de zăduf, am adăugat, lăsând rucsacul să-mi alunece de pe umeri și pescuind din el suvenirele din Turul Mincinosului, adică patru pahare de plastic.

Adunată într-un fir subțire, transpirația mi s-a prelins pe spate în timp ce le întindeam bărbatilor paharele. Cine crede că o doamnă nu transpiră nu și-a petrecut nicio vară în Georgia.

— Vestea bună e că, dacă ați împlinit 21 de ani, în centrul istoric al orașului puteți bea fără să încălcați legea.

Am ezitat în fața ultimul membru al grupului meu, un tip cu capul acoperit de o claie argintie.

— Aveți 21 de ani, nu-i așa?

Am zâmbit și i-am făcut cu ochiul.

— Cel puțin de două ori pe-atât, mi-a răspuns prietenul lui, izbucnind în râs.

Eu i-am întins paharul.

Am scos din rucsac un termos mare, cu gin tonic.

— Îmi pare rău, cuburile de gheață s-ar putea să se fi topit puțin, dar prima oprire va fi pe River Street, de unde o să vă puteți alege otrava preferată.

Înainte de a le umple paharele, m-am uitat în jur, asigurându-mă că nu mă vedea cine nu trebuia. Împlineam 21 de ani abia peste vreo două săptămâni și nu aveam autorizație pentru vânzarea băuturilor alcoolice. Nu avusesem niciodată probleme, dar nu voiam să-mi forțez norocul sfidând legea chiar sub nasul vreunui polițist. Am lăsat termosul gol să cadă la loc, în rucsacul pe care mi l-am aruncat apoi pe umăr. Greutatea lui mi-a întins mai tare partea din față a cămășii și am observat că bărbații apreciau priveliștea. Dacă nu puneau mâna, n-aveau decât să se uite puțin. Am numărat în gând: cinci-patru-trei-doi-unu. De-ajuns. Mi-am fluturat un deget în dreptul feței ca să le atrag privirile mai sus.

— Sunt încântată să vă cunosc. Mă numesc Mercy Taylor și sunt născută și crescută în Savannah. O să vă conduc pe dumneavoastră, niște gentlemen onești, într-un tur al orașului, o să vă las să beți atât cât e nevoie ca să v-amețiți și-o să vă spun câteva minciuni urâte, de-a dreptul răutăcioase, despre oamenii din iubitul meu oraș natal. Acum s-ar putea să mă-ntrebați de ce inventez minciuni despre orașul ăsta când aici s-au petrecut atâtea lucruri interesante despre care v-aș putea povesti.

M-am uitat drept la cel mai rotofei dintre bărbați și am așteptat câteva clipe.

— Haideți, întrebați...

El a zâmbit.

— Chiar așa, de ce-o faci?

— Dați-mi voie să vă spun de ce. În primul rând, cele mai multe „adevăruri” — am accentuat cuvântul până când a sunat a ironie — pe care o să le auziți despre Savannah au fost atât de înflorite încât au devenit de nerecunoscut pentru toți cei care le-au trăit. Și, ca să fiu sinceră, când am împlinit doisprezece ani, mă plictisiseam deja de moarte de aceleași povești vechi, ascultate și răsascultate. Într-o zi superbă de vară, m-am plâns de asta dragului meu unchi Oliver, așa că el a umplut un pahar cu capac, foarte asemănător cu astea pe care le țineți în mâini, m-a pus să-l conduc prin oraș și mi-a dat câte un dolar pentru fiecare minciună savuroasă pe care o scoream pe loc.

M-am întrerupt din nou și i-am privit cu toată seriozitatea.

— Ei, când va fi momentul să-i dați un bacșiș ghidului dumneavoastră, vă rog să țineți cont că Oliver îmi e rudă și că, de la doisprezece ani încoace, am nevoie din ce în ce mai mulți bani ca să-mi asigur existența.

Ei au râs, iar eu am zâmbit.

— Însă, la drept vorbind, cred că de fapt o fac pen' că mătușa mea Iris s-a înscris ca voluntară în societatea istoricilor și se enervează la culme când aude vreuna dintre poveștile mele repetată ca literă de evanghelie. Să luăm, de pildă, istorisirea mea despre această minunată doamnă.

Am arătat către statuia lui Florence Martus.

— Florence, pe care-o vedeți aici, e cunoscută drept Fata-din-Savannah-care-face-cu mâna. Dacă o să-ntrebați pe oricine altcineva din oraș, o să vă spună că biata fată avea inima frântă de un marinăr care a plecat făgăduindu-i c-o să se întoarcă la ea și o s-o ia de nevastă. Între 1887 și 1931, a venit aici ca să iasă în întâmpinarea fiecăruia vapor sosit în Savannah, sperând că iubitul ei se afla la bord. Povestea tragică a unei fete nevinovate amăgite, nu-i așa?

— Așa s-ar zice, s-a grăbit cineva din grup să confirme.

Era un bărbat plăcut la înfățișare, cu ochelari și cu părul rărit.

— OK, am pufnit, vă așteptați cumva să cred că o femeie ajunge să vină aici, vreme de patruzeci și patru de ani, ca să le facă semne tuturor vapoarelor, pur și simplu fiindcă așteaptă un bărbat? Voi, băieții, știți cu siguranță cum să vă flatați singuri.

Mi-am dat ochii peste cap și toată lumea din micul meu grup a râs la unison.

— Așa că m-am întrebat ce se ascunde de fapt aici și iată la ce concluzie am ajuns. Florence Martus, Fata-din-Savannah-care-face-cu mâna, era amestecată în comerțul cu mărfuri de contrabandă și semnele ei le ofereau contrabandiștilor informații. Gândiți-vă. Un cod bazat pe culoarea șorțului fluturat și a modului în care îl flutura putea fi destul de complex ca să le spună tot ce voiau să știe despre locul și momentul tranzacției și despre oamenii cu care urmau s-o încheie. Femeia asta a fost nucleul uneia dintre cele mai mari și longevive piețe negre din lume, prin intermediul căreia se importa ce vrei și ce nu vrei, de la sclavi până la opiu și la orice vă mai trece prin cap. La naiba, în timpul Prohibiției, jumătate din romul

ajuns în țara asta a fost întâmpinat în port de Florence a noastră. Inimă frântă? Poate. Dar cu siguranță cont gras în bancă!

Am arătat către câinele de lângă femeie.

— Pariez că până și acest collie al ei purta prin casă diamante. Și-acum luați-vă rămas-bun de la domnișoara Florence și urmați-mă, mergem pe River Street, unde o să vă fac cunoștință cu cele mai letale amestecuri frapate pe care le-ați gustat vreodată.

M-am răsucit pe călcâie și am deschis drumul către locul unde Regele Bumbac abdicase în favoarea barurilor și restaurantelor pentru turiști, care ajunseseră să susțină economia orașului.

— Atenție la piatra cubică, i-am avertizat, când ne-am apropiat de drumul vechi, pavat cu balast. Nu puțini oameni și-au găsit moartea din pricina asta, și nu doar fiindcă s-au împiedicat de ea. Pe vremea când în Savannah erau la modă duelurile, bărbații prea săraci ca să-și cumpere pistol le foloseau drept arme. Multe certuri s-au încheiat cu un pietroi bine țintit, azvârlit cu mâna sau cu praștia.

Obșnuiții străzii — vânzătorii, vagabonzii și chelnerii — îmi făceau cu mâna când mă vedeau și mă strigau pe nume când treceam pe lângă ei. Nu minșisem când le spuseseam tipilor că m-am născut și am crescut în Savannah. Familia mea se stabilise în oraș la scurt timp după încheierea Războiului de Secesiune. Eram o parte a urzelii din care se întemeiase orașul, deși nu ne număram printre familiile fondatoare.

Am condus grupul la localul cu băuturi frapate și am așteptat puțin afară, stabilind în gând traseul și depănându-mi lista minciunilor pe care le spuneam de obicei.

Voiam să-i plimb prin oraș dând ocol în sensul acelor de ceas, cu o oprire în vârful treptelor de pe Factors Walk, de unde aveam să le atrag atenția asupra gardului de fier forjat al vechii vile Wetter. Pe urmă aveam să le vorbesc despre cadavrul dispărut al doamnei Haig, o rudă de-a Albertei Wetter, dezvăluindu-le teoria mea malițioasă, care spunea că îi fusese servit familiei la cina de Ajunul Crăciunului de o sclavă de la bucătărie, pe care dispăruta o tratase cu cruzime. Pe urmă voiam să-i duc pe Bull Street, nu numai pentru că era cea mai veche stradă din Georgia, ci și fiindcă are un nume cât se poate de potrivit pentru un Tur al Mincinosului¹. Următoarea oprire avea să fie în fața casei Juliettei Gordon Low, unde voiam să le povestesc cum a folosit cândva CIA biscuiți făcuți de cercetașe pentru a testa efectele LSD-ului asupra unui număr foarte mare de oameni. A fost o adevărată explozie de apariții de OZN-uri, își mai aduce cineva aminte?

Pe tot drumul urma să le îndrug niște povești care să le capteze atenția până ce aveam s-ajungem în cimitirul Colonial Park. Acolo aveam de gând să le povestesc cum își schimbase familia Nobel Jones numele în De Renne. Bineînțeles că povestea nu se potrivea prea bine cu succesiunea convențională a evenimentelor, dar, făcând din apocriful Rene Rondolier riposta istorică dată de Savannah lui Boo Radley, strămoșul ramurii supraviețuitoare a clanului Jones, obțineai o poveste excepțională. Iubire interzisă, doi copii uciși, acuzații inventate cu dibăcie. Era genul de poveste pe care oamenii voiau s-o creadă, chiar și când le repetam, ori de câte ori îmi trăgeam răsuflarea, că de pe buze mi se desprindeau numai și numai

¹ Pentru că, în lb. engleză, „bullshit” înseamnă „minciuni”. (N.t.)

minciuni. Și fusese cât pe ce să-i provoace mătușii Iris un atac de apoplexie, așa că mă străduiam să n-o spun decât de câteva ori pe an. Aveam să aleg câteva pietre din zidul din spatele cimitirului, ca să vorbesc despre ele, după care urma să conduc grupul la Pirate's House, unde cei patru puteau să ia cina sau, dacă preferau, să continue cu băutura.

Mi-am afișat cel mai frumos zâmbet în întâmpinarea tipilor care ieșeau din bar, revărsându-se în stradă.

— Mai e loc pentru încă o persoană? a întrebat un nou-venit.

Era Tucker Perry, avocat și antreprenor de construcții ajuns la vârsta mijlocie. Buclele părului blond, coafat cu migală ca să lase impresia c-ar fi ciufulit, neglijent, îi încadrau albastrul spălăcit al ochilor de om fără suflet. Avea bronzul jucătorului de golf și ipocrizia naturală a unui individ care s-a crezut dintotdeauna în vârful lanțului trofic.

— Aștept de ceva vreme să te-nsoțesc într-un tur, și nu e bine să lași pe mâine ce poți face azi.

— Turul a început deja, poate altă dată, am spus, apelând la cea mai impasibilă expresie cu putință ca s-ascund dezgustul pe care mi-l stârnea.

— Ei, haide, Mercy.

A zâmbit, îngustându-și ochii într-un mod pe care nu mă îndoiesc că îl considera seducător.

— Lasă-mă să vin și eu, promit că n-o să-ți fac necazuri.

Ceilalți s-au foit ușor de pe un picior pe altul, așteptând un semn de la mine. Am rămas tare pe poziție, iar Tucker a luat-o drept o provocare.

— V-a spus deja vreuna dintre poveștile ei înspăimântătoare? i-a întrebat pe cei patru. Nu vorbesc despre